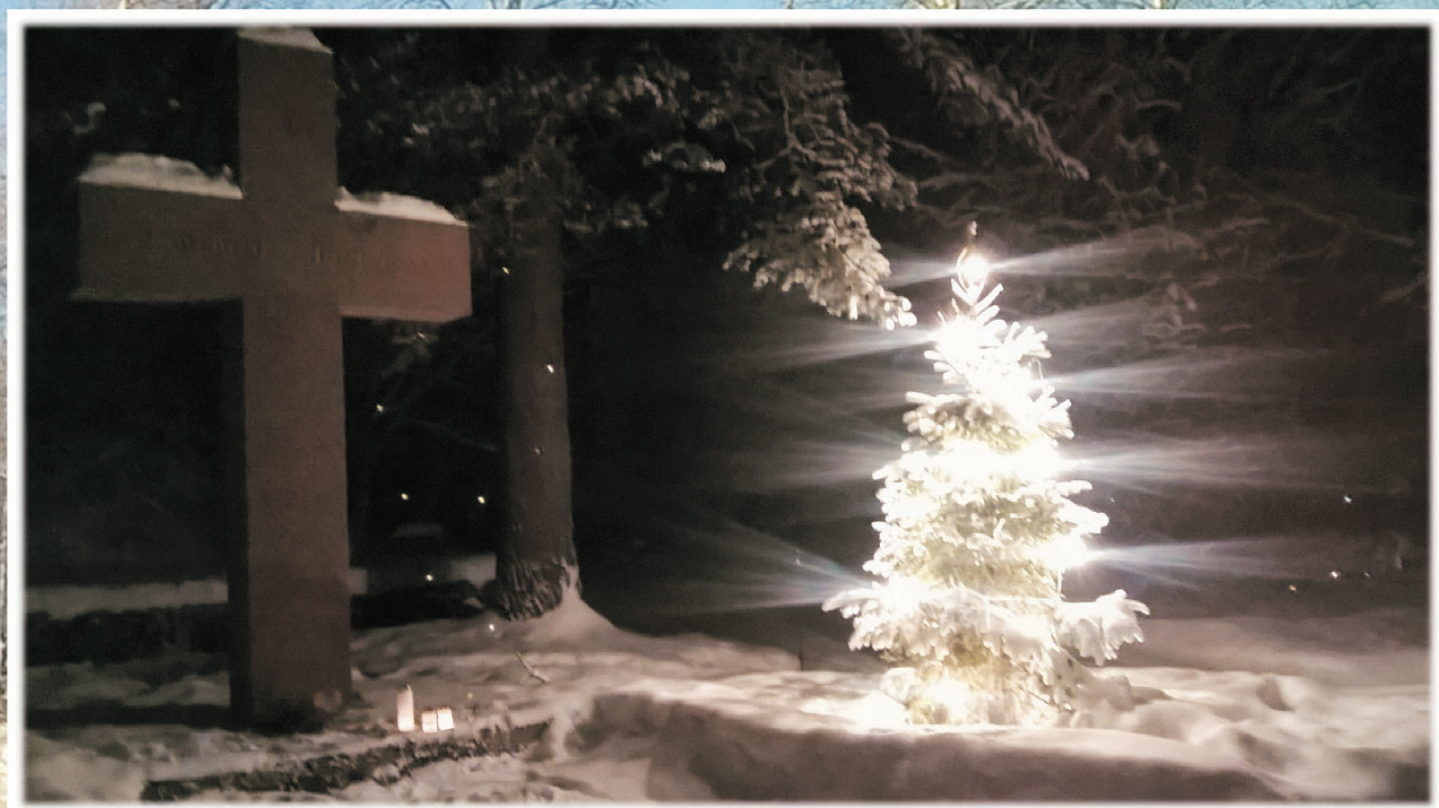

NISKASTEN SUKUSEURAN
JÄSENLEHTI 2/2017

Siunattua Vapahtajamme Syntymäjuhlaa
ja Hyvää Uutta Vuotta 2018

NISKASET

Puheenjohtajan tervehdys

Kulttuuria

Istuimme veljeni Antin kanssa lokakuisena iltana lapsuudenkotimme kammarissa ja mietimme lapsuuttamme. Perheeseemme hän kuului kolmenlaisia lapsia, isällä poika ja äidillä neljä lasta edellisistä avioliitoista. Molemmat olivat leskiä ja jo nuoruudesta saakka toisilleen tuttuja.

Me Antin kanssa olimme äidin ja isämme "meidän lapsia".

Kotimme ei ollut aineellisesti rikas, mutta elimme ihmisistä rikasta elämää. Muistelimme, kuinka kotonamme majaili pitkiäkin aikoja kehitysvammainen Herkko. Hänet opetin, itsekin koululaisena lukemaan. Menetelmäni eivät olleet kovin suurellisia, Aapinen ja virsikirja sekä karttakeppi. Jälkeenpäin hän aina muisti minua opettajana.

Jussi liikkui kahden kepin kanssa. Hänen näkönsä oli erittäin huono, mutta hänen oli saatava elanto suurelle perheelle kalastuksella. Kalavenettä soutamaan kelpasi hänen omat lapsensa tai joku meidän perheestä. Jussi asui muutaman kilometrin ja kahden junapysäkkimatkan päässä meidän kodistamme.

Oli monia muitakin henkilöitä, jotka tulivat ja lähtivät milloin heille sopi. Saman pöydän ääressä söimme ja kuuntelimme heidän keskustelujaan.

Kotimme oli siis monikulttuurinen. Kyllähän siellä vieraili "oikeitakin" kulttuurihenkilöitä. Yksi heistä oli Joonas Kokkonen. Hän soitti harmonilla vanhoja vuoden 1701 virsiä ja äitimme lauloi.

Muistot nousivat elävästi mieleemme kun luonnostelimme sukuseuran hallituksessa ensi elokuun 11-12 -päivinä olevia sukujuhlia Järvenpään seurakuntaopistolle. Opiston lähistöllä on runsaasti tunnettuja kulttuurikoteja ja myöskin meidän historiaamme kuuluvia, Ahola, Villa Kokkonen, Haloseniemi ja muita.

Sukujuhlillamme on myös mahdollisuus tutustua, ostaa ja täydentää sukukirjaamme "Uudisraivaajan henkeä".

Emme halua kuitenkaan katsella menneisyyteen, vaan toivomuksemme on, että saisimme juhliin nykyisiä niskaslaisia kulttuurin tuottajia. Tiedossamme onkin jo useita niskaslaisilla juurilla olevaa taiteilijaa, kirjailijaa, taidetuottajia monelta alalta.

Maailmamme on muuttunut noista lapsuuden ajoista monikansalliseksi. Ripaus maailmalta olisi todella tervetullutta. Niskasen sukuseura ei ole mikään sisäpiirijuttu, vaan siihen on tervetulleita kaikki, jotka tuntevat vetoa niskaslaisuuteen, tavalla tai toisella.

Rakennetaan siis yhdessä kulttuuria.

Kiitos kuluneesta vuodesta.

Onnea ja siunausta tulevaan!

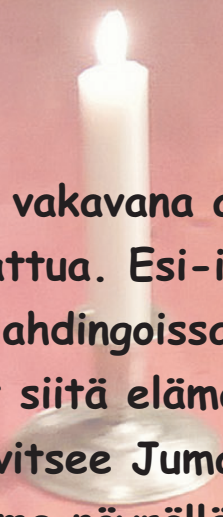
Helvi Klemetti
puheenjohtaja

2/2017

Presidentti Kyösti Kallion kehoitus Suomen sotilaille ja suomalaisille jouluna 1939

Kehotan kaikkia, jotka tänä vakavana aikana palvelevat Isänmaata, lukemaan Raamattua. Esi-isämme ovat vuosisatojen kuluessa, sekä ahdingoissa ja vainoissa että rauhan päivinä ammentaneet siitä elämää, voimaa ja lohtua. Nykyhetkenä kansamme tarvitsee Jumalan Sanan uudesti luovaa voimaa. Omaksukaamme nöyrällä sydämen uskolla sen siunaukset.

"Vanhurskas kansan korottaa, mutta synti on kansakunnan häpeä." (Sananlaskut 14:34)

Kyösti Kallio

Kiitos, Jumalamme, kun annoit kauniin maan,
annoit jylhät metsät, loit vedet virtaamaan.
Kiitos sisukkaasta työstä isien,
kiitos isänmaasta ja kohtaloista sen.

Virsi 581

Suomen ikäinen Sylvi Perkkiö 100 vuotta

Syyskuun 2. päivänä vietettiin Ylivieskan Kuovilassa suurta juhlaa: Sylvi Sanelma Perkkiö s. Niskanen täytti 100 vuotta.

Alkusyksyn kuulas poutapäivä kruunasi juhlan. Suomen siniristilippu hulmusi syvänsinistä taivasta vasten, ja sinivalkoinen kukkaseppele päässään päiväsankari otti vieraita vastaan. Lapset lapsineen olivat järjestäneet äidilleen hienon juhlan. Ja juhlijoita riitti: sukulaisia, ystäviä, tuttavvia ja virkansa puolesta vierailleita – yhteensä toista sataa syntymäpäivänä ja vielä viikko sen jälkeen.

Hyväntuulinen ja pirteä päiväsankari sai runsaasti lahjoja, kortteja ja kukkasia niin paljon, että kertoi viikon kuluttua vielä asuvansa kuin kukkakaupassa. Ylivieskan seurakunnan tervehdyksen lahjoineen toi kirkkoherra Timo Määttä. Järjestöjen, mm. Niskasten sukuseuran ja Kelan onnittelujen lisäksi tuli onnittelutervehdys Tasavallan Presidentti Sauli Niinistöltä ja Rouva Jenni Haukiolta omakätisin allekirjoituksin.

Sylvi Sanelma syntyi vielä Venäjän-vallan aikaiseen Suomeen Sievin Kanalassa metsätyönjohtaja Vihtori Niskasen ja Henna-vaimonsa yhdeksästä lapsesta seitsemäntenä. Viiden vuoden päästä perhe muutti Heusaan. Koulua Sylvi kävi neljä vuotta. Sitten odottivat maalaistalon työt niin pellolla, navetassa kuin tuvassakin. Jo yhdeksänvuotiaasta alkaen Sylvi kertoo olleensa paimenessa.

Lapsena ja nuorena Sylvi sanoo olleensa hyvin ujo ja arka, mutta ajan myötä ujous on hellittänyt. Sen pitkä elämä on opettanut, että ketään ei tarvitse ”orjailla”, vaan kaikki ovat samanarvoisia. Aikansa nuorten tapaan Sylvi lähti muiden mukaan ensin ”lauluseuroihin” virsiä veisaamaan ja sieltä nuorten ”piirinyöriäisiin” johonkin tienristeykseen, jossa virret muuttuivat kevyemmiksi lauluiksi ja jossa piiriä pyörittiin pareittain. Siellä 17-vuotias Heusan tyttö tapasi ylivieskalaisen Niilo Perkkiön. Nuoret tapailivat toisiaan, ja ennen sotaa Niilo jo kosi, mutta Sylvi vielä empi. Yhteydenpito jatkui kirjeitä kirjoittamalla, ja viimeisen sotavuoden juhannuksena pari vihittiin. Niilon vanhemmat olivat kuolleet sodan aikana, ja Kuovila oli annettu Ivalon evakoiden asuttavaksi. Rauhan tultua ei nuoripari päässyt muuttamaan kotiinsa, ennen kuin ivalolaiset olivat palanneet saksalaisten hävittämään Lappiin.

Kuovila on maalaistalo, jossa töitä riitti. Kuuden vuoden aikana perheeseen syntyi neljä lasta: Pentti, Pirjo, Seija ja Markku. Aviomies Niilo menehtyi syöpään vasta 59-vuotiaana. Talonpito jäi vaimolle ja lapsille. Yksinäiseksi ei Sylvi itseään tunne, vaikka ikätovereita on elossa enää yksi, kesällä 100 vuotta täyttänyt rippikoulukaveri. Sylvi asuu edelleen kotona vanhimman poikansa kanssa, naapurina on nuoremman pojan perhe, ja tytöt käyvät usein äidin luona auttamassa. Hän ei sano tarvitsevansa ulkopuolista apua, vaan valmistaa itse ateriat. Lisäksi päivärytmiin kuuluu ulkoilu rullapotkukelkalla.

Sata vuotta täyttänyt Sylvi on elänyt työntäyteisen elämän. Hän sanoo sairastelleensa nuorempana paljon, mm. keuhkokuumeen 20 kertaa. Nyt terveys on kohentunut, kun pääsee helpommalla, mutta kyllä häntä itseäänkin ihmetyttää, että on tullut tähän ikään. Sylvi on mieleltään virkeä ja seuraa ajan-kohtaisia asioita radiosta, televisiosta ja lehtiä ja kirjoja lukemalla. Ilmiömäisen hyvä on hänen muistinsa. Suoralta kädeltä hän muistaa vuosiluvut ja ajat, milloin mitäkin tapahtui, sekä niin lastenlasten, lasten-

lastenlasten kuin lapsenlapsenlapsenlapsen nimet mutta myös muut kaukaisemmat sukulaiset. Äidin kanssa asuva poika totesikin, että pitäähän talossa yksi olla, jonka muistiin voi luottaa.

Pitkäikäisyyden salaisuutta kysyttäessä Sylvi vastaa vaatimattomaan tapaansa, ettei hänellä siihen ole mitään neuvoja antaa, hän elää päivän kerrallaan, niin kauan kuin elää. Sivusta seuranneena Sylvin korkean iän salaisuus ovat hänen luonteensa ja elämänasenteensa. Hän on rauhallinen, vaatimaton, oloihinsa tyytyväinen ja positiivinen. Hän ei valita, on ymmärtäväinen ja kiinnostunut muista enemmän kuin itsestään. Sylvi on hyvä esikuva nuoremmilleen.

Saamme olla kiitollisia kahdesta satavuotiaasta: Suomesta ja Sylvi Sanelma Perkkiöstä!

Teksti: Varpu Taanila

Kuvat: Kari Niskanen

Päivänsankari Sylvi Perkkiö, Varpu Taanila ja Irja Kukkonlehto.

100-vuotias Sylvi Perkkiö os. Niskanen.

www.niskaset.info
www.niskanen.net (Kainuun Niskaset)

Koti senioritalossa

Teksti ja kuva: Jouko Niskanen

Oletko miettinyt, miten haluat asua, kun ikävuosia karttuu etkä halua olla yksin? Vaihtoehto voi olla senioritalo.

Sukuseuran pitkäaikainen puheenjohtaja Niilo Niskanen vietti puolisonsa Irman kanssa lumilomaa marraskuun alussa Katinkullassa Vuokatissa.

Runsaan vuoden takainen muutto Savonlinnan omakotitalosta, itse rakennetusta, Nurmekseen senioritalon omaan kaksioon ei ole kumpakaan liioin kaduttanut. Kerran Irma sanoo kokeneensa hienoista haikeutta. Niilo puolestaan päivittelee asunnon neliöitten vähyyttä, mihin saisi laajan kirjakokoelman sijoitettua muista rakkaista tavaroista puhumattakaan.

Kauttarantain kysyttäessä kumman idea Nurmeks oli Niilon vastauksesta se selvisi. -Sama mihin vaimo vie.

Vuosia kytenyt ajatus Nurmekseen Irman synnyinseudulle muutosta lokahti kohdalleen ikään kuin johdatuksena. Kesämökki heillä oli ollut Irman kotipaikan rannassa jo vuosia. Kun omakotitalolle saatiin ostaja, suunnitelma lähti etenemään rivakasti. Ja niin muuttokuorma lähti Savonlinnasta kohti Pohjois-Karjalaa.

Suomessa elää yli miljoona 65 vuotta täyttänyttä henkilöä. Suuri osa suomalaisista haluaa ikääntyessään asua tavallisissa asunnoissa, kuten aiemminkin. Siksi valtio tukee vanhusten asuntojen korjauskentämistä. Pientä osaa kiinnostavat senioritalot. Niissä asutaan itsenäisesti, mutta asukkaat voivat helposti hakeutua muiden seuraan. Senioritalossa asukas voi kokea turvallisuuden tunnetta sekä yhteisöllisyyttä, mikäli taloissa järjestetään erilaista toimintaa yhteisissä tiloissa.

Usein kuulee sanottavan, että eläkeläisellä ei aika tahdo riittää, kun on riennettävä niin moniin harrastuksiin. Ahkerana lukijana Niilo kävelee ja kuntoilee lähes päivittäin kirjastossa, joka on sopivan matkan päässä. Muita mieluisia harrastuksia ovat kuntosalilla ja uimahallilla käynti sekä osallistuminen Herrättäjäyhdistyksen toimintaan. Irman ja Niilon yhteisiä menoja ovat teatteri, konsertit, ystävät sekä näytelmäharrastus ja seurakunnan toiminta. Lisäksi Irma käy kuorossa ja lenkipoluilla aivan yhtenäin. Kaikki tarvittavat palvelut ovat lähellä. Ruokaa voi valmistaa omassa keittiössä tai käydä lounaalla läheisissä ruokapaikoissa.

Nurmeks senioritalossa asuu tyytyväinen eläkeläispari.

Senioritaloilla tarkoitetaan tavallisesti kaupunkien tai taajamien keskustassa sijaitsevia asuintaloja, joissa asukkaiden alaikäraja on yleensä 55 vuotta. Osa asukkaista voi siis olla työssäkäyviä.

Asunnot ovat vuokra-, omistus- tai asumisoikeusasuntoja.

Senioritalot ovat yleensä rakennettu esteettömiksi. Asunnoissa voi myös olla esimerkiksi turvapuhelin.

Yhteisissä tiloissa järjestetään erilaista toimintaa.

Niissä voi myös olla jonkin palveluntuottajan tarjoamina muun muassa lounas- ja hoivapalveluja.

Ensimmäiset senioritalot rakennettiin Suomeen 1990-luvun lopulla.

Lähde: ympäristöministeriö

2/2017

Irma ja Niilo Katinkullan
kylpylässä.

**Kullervonkadun Niskaset Maija, Anna-Liisa, Esko, Raili ja Matti toivottavat kaikille
Niskasille HYVÄÄ JOULUA !**

Akvarelli: Maija Pöyhönen

Niskasen veljesten kaupan vuosikymmenet

Kun muu kaupunki nukkuu sitkeitä aamu-uniaan, ollaan torilla jo täydessä työhöyryssä. Kellon käydessä seitsemättä tuntiaan, torin kauppiaat pystyttävät teltojaan ja purkavat kuormaansa.

Vähitellen muutkin aamuvirkut suuntaavat askeleet tutulle hallin matalikolle ostoksille tai vain kuulemaan päivän vitsit ja muhjakat kalavaleet.

Kauppatori on kuin kaupungin keskipiste, kohtausta paikka tutuille ja tuntemattomille, kiireisille ja kiireettömille. Tori on omaleimainen ja ihmisläheinen. Paikka, jossa voi vain olla ja katsella maailman menoa.

Torin näkökulmasta ovat tarkastelleet kaupunkia jo lähes kaksikymmentä vuotta kauppiaat ja veljekset Vernerit ja Esa Niskanen. Kauppahallia vastapäätä on vierekkäin kaksi kauppaa, ensin Aune ja Vernerit Niskasen sekatavarakauppa ja heti seuraavana Esa ja Inkeri Niskasen kenkäkauppa.

Parikymmentä vuotta sitten teki veljeksistä vanhempi Vernerit ratkaisunsa ja myi Pyhäsalmeella olleen sekatavarakauppansa ja siirtyi sitten Iisalmeen. Kun viisikymmenluvun loppupuolella alkoi maaseudulla näkyä merkkejä kaupan hiljenemisestä, Niskaset oivalsivat maalaiskaupan tulevaisuuden ja luopuivat kaupasta.

- Tultiin tänne, koska tämä on kuin kotipuoleen tuloa, onhan Sonkajärvi täältä paljon lähempänä.
- Kun tulimme, emme osanneet arvioida, kauanko viivymme - ollaan niin kauan kuin työ miellyttää, miettivät aluksi Vernerit ja Aune.

Tori otti kuitenkin kauppiansa omakseen – eikä Aune ja Vernerit Niskasella ole aikomustakaan enää muuttaa... - Tämä on jo paremmin elämäntapa, tämäkin jokapäiväinen teltan pystyttäminen ja purkaminen käy jo rutiinilla. Kun kumpikin tietää työnsä, niin ei siinä kauan viivy.

Kesällä torikauppiaan työpaikka on lähes ihanteellinen. Kun pakkasen paukkuu kovimmillaan, pistävät Niskaset kaupan kiinni ja pitävät lomaa päivän pari. Se lienee sitä yksityisyrittäjän vapautta, he sanovat. Kun työstä on tulot ei lomallekaan moneksi päiväksi jouda.

Parin vuosikymmenen aikana on naapureina olleet Natrit ja monien hyvin tuntemat Kokkosen tytöt, Koistisen Hannu ja Kiiskisen veljekset. Monia mukavia muistoja liittyy näihin menneisiin vuosiin.

Myydään me kenkiä

Lähes samoja latuja vanhemman veljen kanssa on kulkenut Esa Niskasen tie kauppiaksi torille. Iisalmealaisille tuttu kenkäkauppias ja hänen vaimonsa Inkeri ovat olleet pian kymmenen vuotta kaupungissa.

Sonkajärveltä isän kaupasta lähti Esankin kauppiasura, ensin Pyhäsalmele joka on myös Inkeri-rouvan kotikunta. Aluksi Esa oli silloisessa Mykkäsen vaatetusliikkeessä myyjänä ja Inkeri puhelunvälittäjänä puhelinkeskuksesta.

Meillä oli kuitenkin päämääränä yrittää jotakin omaa. Iisalmeen muutettuumme päätettiin kokeilla veljen esimerkkiä noudattaen myymälää torille. Miettiessämme kauppa-alaa, ratkesi se kuin omalla painollaan, kertovat kaupan perustamisaijoja muistellen Inkeri ja Esa.

Olen suutarin tytär – oikeastaan kaikki suvun miehet ovat sillä alalla, niin Esa sen sitten keksikin: myydään kenkiä. Mikäpä paremmin sopikaan, olihan se minulle tuttu ala. Niin meistä tuli kenkäkauppiaita.

Alussa oli hyvin jännää. Auto ajettiin torin reunaan ja alettiin pystyttää telttaa. Sitten odotettiin sitä ensimmäistä asiakasta. En enää muista kuka se oli, mutta tuttu kuitenkin.

Kun ensimmäisenä päivänä tultiin torille, oli vain volkkarillinen kenkiä, nauroivat Esa ja Inkeri. Siitä se alkoi, seuraavana päivänä piti ruveta kiireesti soittelemaan lisää. Solmimaan kauppasuhteet tehtaisiin. Ostamme yksinomaan kotimaisia tuotteita. Nykyisin on ostot tehtävä ajoissa, sillä tehtailla on omat rajoituksensa toimituksissa.

Tämä tori on tavallaan kaupungin keskipiste, matkailija usein pysähtyy torille. Meillä on hyvin paljon asiakkaita ympäri Suomea, jotka kesälomallaan tulevat tänne ja sanovat: Nyt me taas tulimme. Tämä ilahduttaa kovasti.

Hyvin moni arvostaa yksilöllistä palvelua. On monta tapaa, jolla mekin voimme asiakasta palvella.

Pidämme työstämme, tässä on monia hyviä puolia. Kesä on parasta aikaa, on lämmintä ja torielämä vilkkaampaa kuin talvella. Huonoihin puoliin kuuluvat hyvin pitkät työpäivät ja kylmät talvisäät. Tähän pakkaseen ei vaan tahdo tottua. Sen olemme huomanneet, että terveellinen työpaikka tämä on. Ei ole vuosiin ollut lentsua eikä yskää. Lomiakaan emme ole oikeastaan muuta pitäneet kuin yrittäjäloman. Se on todella ihana juttu, vaikka se on lyhyt. Hyvä, että edes on kuusi vuorokautta lomaa. Silloin torilla pistetään ”luukut” kiinni. Tänne on hyvin vaikea saada lomittajaa.

Kun vuosi vaihtuu, alkaa Esan ja Inkerin kaupassa myös uusi vuosikymmen. Tutussa vaihtelevassa ympäristössä tehdään kauppaa ja kenkiäkin on nyt paljon – eivät mahtuisi volkkariin.

Artikkeli on Salmetar lehdestä vuodelta 1979. Vernerin Niskasen luvalla kopioinut Antti Niskanen.

Verner ja Aune Niskanen

Talvisota

Teksti ja kuvat Jouko Niskanen

Neuvostoliiton ampumien Mainilan laukausten 26.11.1939 jälkeen neuvostohallitus irtisanoi maiden välisen hyökkäämättömyyssopimuksen. Puna-armeija ylitti rajan 30.11.1939. Sota oli syttynyt.

Evakkoon lähtö

"Rajan pinnassa Raatteessa päivä kajastaa, kun Otto Heikkinen valjastaa Mieronahon talon hevosen. On aika lähteä hakemaan karjalle vettä. Suunnitelma muuttuu hetkessä, sillä puna-armeijan sotilaat ryntäävät yli pellon kohti kotitaloa.

Talon väki nuorimmasta vanhimpaan autetaan rekeen, ja pakomatka alkaa. Pakoon pyrkivien korviin kantautuu tulitusta ja uraa-huutoja. Nuori hevonen vauhkoontuu ympärillä viuhuvista luodeista. Reki rysähtää kanton ja matkustajat putoavat hankeen. Nuoret miehet juoksevat hevosen kiinni, mutta kotiväkeä ei saada enää mukaan. Kahdeksan siviiliä jää puna-armeijan vangiksi."

SUOMUSSALMEN TAISTELUT 1939-40

Marraskuun lopussa 1939 neuvostoliittolainen 163. Divisioona (n. 17 500 miestä) ylitti rajan Suomussalmella tavoitteenaan kirkonkylä ympäristöineen. Vastassa oli vain pataljoona Er.P. 15 (n. 1000 miestä). Vähäisten suomalaisvoimien viivyttämänä neuvostojoukot saapuivat kirkonkylään. Evakuointikäskyn myöhästymisen johdosta siviiliväestöä jäi vangiksi sekä asukkaiden omaisuus koteihin ja karja navetoihin. Perääntymistaisteluissa poltettiin kirkonkylän ja lähikylien taloja yhteensä noin 270.

Suomussalmen ja Juntusrannan suunnan taisteluissa suomalaiset sotilaat saavuttivat merkittävän torjuntavoiton ja saivat valtavan määrän erilaista sotasaalista.

RAATTEENTIE

Raatteentiellä käytiin yksi talvisodan ratkaisutaisteluista. Suomussalmelle hyökänneen neuvostoarmeijan tehtävänä oli katkaista Suomi kapeimmalta kohdaltaan ja tukkia maayhteydet Ruotsiin.

Kun taistelut kirkonkylästä pohjoiseen olivat kääntyneet suomalaisten eduksi, Eversti Siilasvuo keskitti kaikki irti saatavat voimansa Raatteen tielle, joka oli neuvostoliittolaisen valiodivisioonan 44. D:n hallussa. Suomalaiset joukot pysäyttivät joulun alla 1939 vihollisen etenemisen ja tammikuun alun ankarissa pakkasissa hyökkäsivät alueelle motittaen talvioloihin huonosti varustautuneet ukrainalaisista kootut hyökkääjän joukot. Puna-armeijan 44. Divisioona tuhottiin lähes viimeiseen mieheen. Vain 700 ukrainalaista sotilasta pääsi pakenemaan rajan yli Neuvostoliittoon. Saivatko he pitää henkensä siellä, ei tiedetä. Tuhotun divisioonan valtava sotakalusto jäi suomalaisten sotasaaliiksi. Kuvat ja tiedot 'jäiseksi helvetiksi' kuvatuista taisteluista levisivät ympäri maailmaa. Taistelut osoittavat, että tekninen- ja miesylivoima ei ankarissa talvioloissa päässyt vaikuttamaan, vaan ratkaisun toi jalkaväen taistelija ja hänen tottuneisuutensa metsätaisteluihin. Neuvostosotilas taisteli loppuun asti, sillä hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa.

2/2017

Raatteentien varrella ja sitä ympäröivissä erämaissa lepää noin 5000 Puna-armeijan kaatunutta sotilasta muistuttamassa meitä sodan kauhuista mutta myös pienen kansan tinkimättömästä ja urhoolisesta puolustustahdosta. Raatteentien pituus on noin 18 km päättyen rajapuomiin.

TALVISOTAMUSEO RAATTEEN PORTTI

Talvisotamuseo on näkymä talvisodan todellisuuteen. Näyttelyssä on sekä Raatteentien taistelujen neuvostoliittolaista sotasaalista, että suomalaisten sotilaiden aseita ja varusteita. Museoalueella on vaikuttava Talvisodan monumentti.

Muistomerkki on kunnianosoitus veteraaneille ja sodassa 1939-40 olleille sekä siitä kärsineille. Kentällä olevat 17000 kivenlohkareita kuvaavat Talvisodassa Suomussalmen taisteluissa kaatuneita suomalaisia (n. 900 miestä) ja neuvostoarmeijan sotilaita (n. 16 000 miestä).

Suomi
Finland
100

Keskusmuistomerkki "Avara syli" ojentaa suojelevat siipensä hiljaisen kivikentän ylle. Muistomerkissä on 105 vaskikelloa, kello jokaiselle talvisodan päivälle. Ne soittavat tuulessa hiljaista viestiä sodan mielettömyydestä.

Muistomerkkin on suunnitellut Erkki Pullinen.

*Talvisotamuseo
Raatteen Portti*

*Talvisodan aseistusta. Oikealla Suomi-konepistooli.
Puna-armeijan talvisodan veteraanilta kysyttiin,
mikä oli paras suksivoide?
Veteraani vastasi:
"Suomi-konepistoolin ääni".*

*Talvisotaan osallistui 240 000 Lottaa sotatoimialueella
sekä kotirintamalla. He toimivat lääkintä- ja viestintätöissä,
ilmavalvontatehtävissä, muonittajina ja kanttiininhoitajina.*

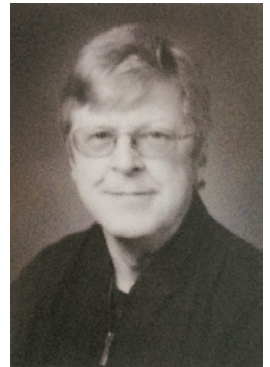

Monessa mukana

Viitasaaren Pekka Niskanen (1953-2015)

Jurvansalon kylän Pekka. Lähteenmäen Pekka. Pekka oli monen asian mies ja monessa mukana. Sellaisena viitasaarelaiset tulivat hänet tuntemaan.

Pekka oli ammatiltaan betoniraidoittaja, rakennusalan rautainen ammattilainen kirvesmiesisänsä tavoin. Viimeiset vuodet hän toimi työn suunnittelijana Viitasaaren kaupungilla.

Halu vaikuttaa yhteisiin asioihin vei hänet moniin luottamustehtäviin, joita kertyi kaikkiaan parikymmentä. Hän oli lojaali ja luotettava periaatteen ihminen. Jos hän jotain lupasi, hän myös piti sen. Erityisesti hän kantoi huolta sotaveteraaneista. Monissa sotaveteraanien keräyksissä hän oli perheen kanssa mukana. Pekka toimi sukuseuran hallituksessa seuran perustamisen alkuvuosina ja oli mm. Viitasaaren suvukokousta järjestelemässä.

Pekka oli pidetty kuntapäättäjä yli puoluerajojen. Päätöksiä hän nuiji pöytään Viitasaaren kaupunginvaltuuston puheenjohtajana. Monissa monissa järjestöissä hänelle oli uskottu puheenjohtajuus. Myös ammattiyhdistystoimintaan hän osallistui aktiivisesti.

Jokainen päivä oli erilainen ja odottamaton, värikäs, tapahtumarikaskin – kotona, työssä sekä kokouksissa. Tehtävät ja asiat tulivat kotiin vapaa-ajan stressiksi asti. Kiireisen päivärytmin vastapainona oli marjastus, kalastus ja veneily perheen kanssa. Saattoipa Pekka leipoa ja valmistaa ruokaakin, minkä töiltään ja kokouksiltaan ehti. Omasta perheestään ja läheisistään Pekka piti huolta loppuun asti.

Osuuskunta Tradekan vuosikokouksesta palattuaan Pekka sairastui ensin flunssaan, minkä jälkeen ilmeni vakavia sydänoireita, eikä leikkausoperaatiostakaan ollut enää apua. Pekan elämän liekki sammui keväisenä maaliskuun päivänä 2015, mutta liekki palaa edelleen ikuisessa elämässä Jumalan luona.

Nyt Lähteenmäen talo Jurvansalon kylässä on hiljainen. Pojat ovat lähteneet omille taiboilleen vanhempien hyvien neuvojen opastamina omaa tulevaisuutta etsimään ja rakentamaan. Pekan Pirjo-puoliso sekä muut kuolinpesän osakkaat toivovat, että Pekan laajentamaa ja kunnossa pitämää Lähteenmäen taloa asuttaisi jatkossakin Niskasien sukuun kuuluva. Kevään aikana Pirjon aikomus on muuttaa pienempään asuntoon ja Lähteenmäki tulee myyntiin.

Kirjoittaja Jouko Niskanen on sukuseuran hallituksen jäsen.

Pekka talon laajennuspuuhissa vuonna 2005.

Lähteenmäen talo, Pirjo Niskanen puh. 050-5820 729

ITE-TAITEILIJOIDEN ENKELEITÄ

Kristillisessä maailmassa enkeleillä on joulun tapahtumissa tärkeä osa. Kerrotaanhan Luukkaan evankeliumissa, että enkelit toivat paimenille tiedon Betlehemissä syntyneestä lapsesta. Jouluna me myös laulamme enkeleistä, kuten "kuului laulu enkelten, kautta avaruuksien..." tai "enkel taivaasta ilmoitti heill, suuri koittanut riemu on teill..."

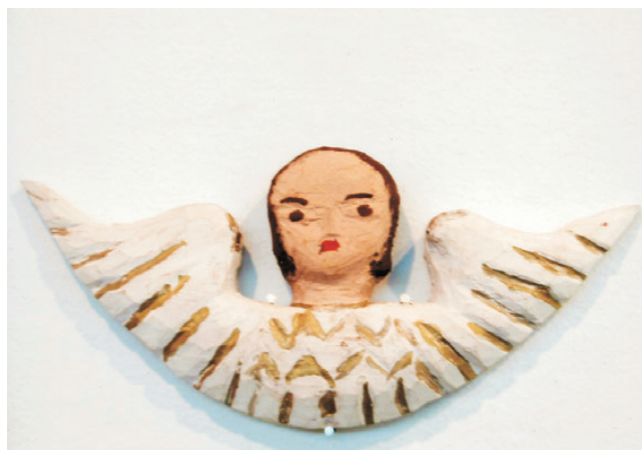
Monet kuuluisat taiteilijat ovat teoksissaan kuvanneet sanansaattajaenkeleitä, mutta enkeleitä ovat kuvanneet myös kouluttamattomat taiteilijat, ns. ITE-taiteilijat.

Nämä puusta veistetyt enkelit ovat peräisin katolisesta Puolasta. Siellä on kyliä, joiden asukkaat tekevät uskonnollisista aiheista kertovia veistoksia. Muutamia vuosia sitten niitä oli esillä Helsingissä Art Kaarisilta-nimisessä galleriassa. Näyttelyn järjesti Maaseudun Sivistysliitto, joka tukee ITE-taiteilijoita. Sillä on myös itseoppineiden taiteilijoiden töiden kokoelma.

Maija Pöyhönen

Kirjavasiipinen enkelinpää

Valkosiipinen enkelinpää

2/2017

Sukukirjan kappalehinnaksi tuli kaikkine kustannuksineen 100 euroa. Kirjan hinta jäsenille on 80 euroa muille 100 euroa. Jäsenetuna sukuseura sponsoroi jäseniä 20 eurolla. Kirjasta otettiin 400 kappaleen painos. Jäljellä on enää noin 60 kirjaa. Tilaukset: rekisteri.niskanen@kolumbus.fi, Antti Niskanen puh. 040-5000 561.

Tämän lehden mukana tulee ensi vuoden jäsenmaksulomake. Vuosimaksu 15 e, ainaismaksu 150 e. Sukuseuran rekisterissä on 474 jäsentä, joista 19 ainaisjäsentä. Tämän vuoden jäsenmaksu on maksamatta 62 jäsenellä. Kahtena perättäisenä vuotena jäsenmaksunsa laiminlyönyt poistetaan rekisteristä, eikä hänelle postiteta jäsenlehteä.

Eino Niskanen Laukaalta on tutkinut, kerännyt ja sukukirjaan toimittanut sukutietoa etenkin Kainuun sukuhaarasta. Kuvassa Eino puolisonsa Maija Liisan kanssa 65-vuotishääpäivänä 12.10.2017.

Sukukokous 11.-12.8.2018 Järvenpäässä.

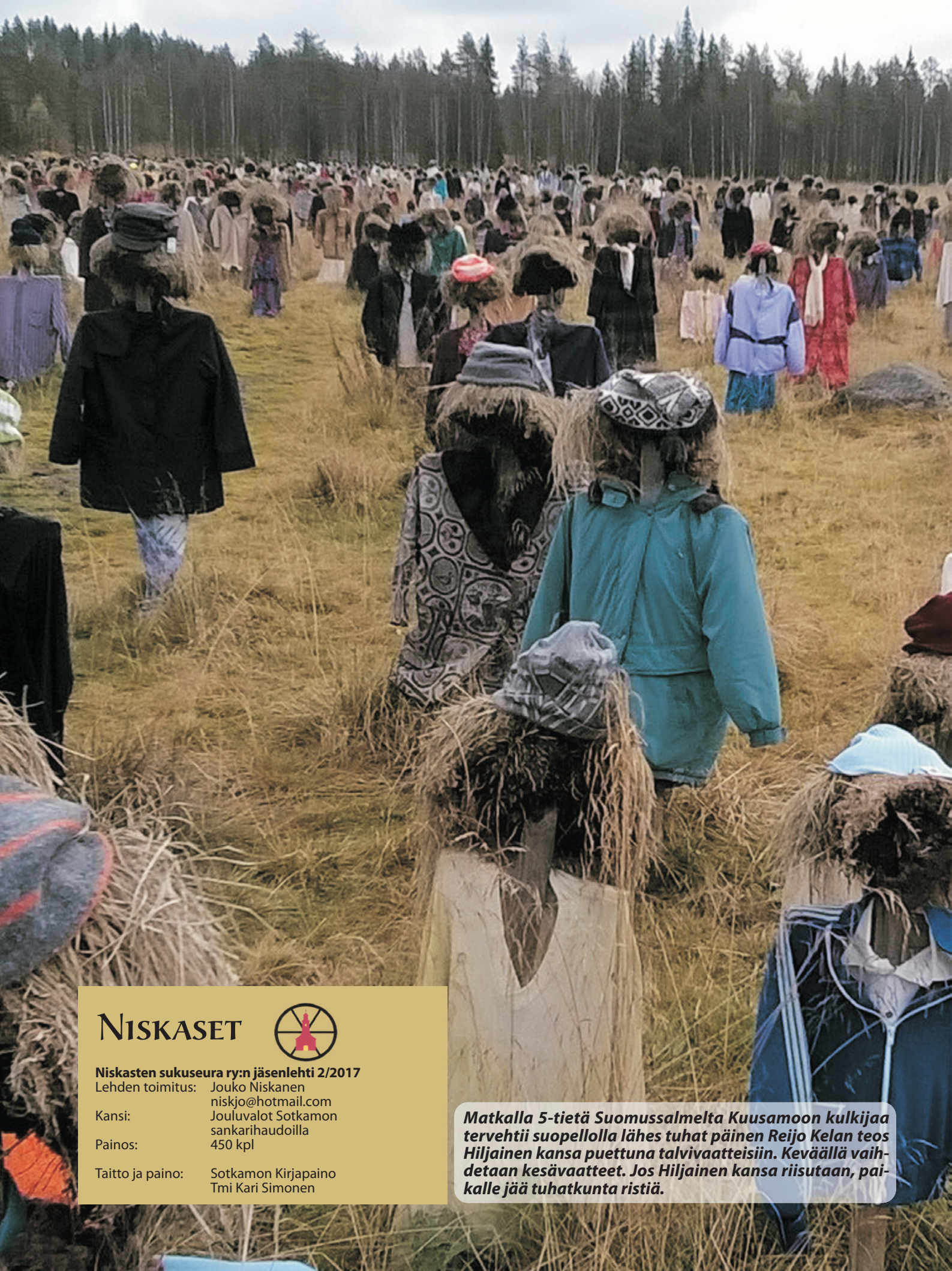

SUKUSTANDAARI

Sukuseuran pöytästandaarin

heraldinen selitys: "Valkoisella kankaalla musta kärrynpyörä, jonka keskellä punainen tapuli, ovi, luokkuja tupsut keltaiset. Kärrynpyörä kuvaa ajanratasta, sukupolvien kiertokulkua sekä entisajan kulkuvälinettä. Tapuli kuvaa suvun ikäikaista asuinpaikkaa Pielavedellä".

Tilaa lahjaksi, muistoesineeksi tai juhlapöydän arvokkaaksi koristeeksi suvun tunnus pöytästandaari. Hinta 30 euroa + postitus 9,90 e. Tilaukset: 044-5144143 tai niskjo@hotmail.com

NISKASET

Niskasten sukuseura ry:n jäsenlehti 2/2017

Lehden toimitus: Jouko Niskanen
niskjo@hotmail.com
Kansi: Joulupalot Sotkamon
sankarihaudoilla
Painos: 450 kpl

Taitto ja paino: Sotkamon Kirjapaino
Tmi Kari Simonen

Matkalla 5-tietä Suomussalmelta Kuusamoon kulkijaa tervehtii suopellolla lähes tuhat päinen Reijo Kelan teos Hiljainen kansa puettuna talvivaatteisiin. Keväällä vaihdetaan kesävaatteet. Jos Hiljainen kansa riisutaan, paikalle jää tuhatkunta ristiä.